

Народилася свята Тетяна в Римі близько 200-го року по Різдві Хртстовому. Батьки її були багаті і знатні громадяни, які в той же час були і таємні християни. Важко тоді було бути християнином. Рим був повний язичницьких храмів, і суспільне життя було тоді тісно пов'язана з релігією.

Ч
и
п
оверталися римські легіони після перемоги над ворогами,
—
усі повинні були приносити жертви богам. Вступав на престол новий імператор,
—
в
і
е йшли до храмів і кадили перед "генієм імператора." Починався новий рік,
—
всім було
наказано
умилостивити богів жертвопринесеннями.

А скільки було інших випадків у житті, коли потрібно було на виду у всіх показати, що ти не безбожник, що ти почитаєш богів, що ти виконуєш всі обряди народної релігії! Здавалося б, велика важливість кинути дрібку фіміаму на жертвник або вклонитись

«
генієм імператора

»
,
—

але християни і це вважали зрадою Христу, актом зречення від Нього і тому під різними приводами намагалися ухилитися від участі в загальнонародних святах; їм доводилося ховатися і приховувати свою віру в істинного Бога. Коли ж спалахувало чергове гоніння на християн, коли їх примушували відкрито, при всіх, похулити Христа і принести жертви ідолам, тоді навіть і таємні християни оголошували про свою віру, терпіли страждання і позбавлялися життя, як це і сталося з батьком святої Тетяни.

Тетяну з самих ранніх років батьки стали привчати до благочестя. Вони брали її з собою на таємні богослужіння, які відбувалися вночі в катакомбах. Пробираючись по вузьких коридорах катакомб, ледь освітленим масляними лампами, вона бачила, що стіни цих коридорів зберігають у собі мощі мучеників, тіла покійних у вірі і відданості Христу. У дні їх пам'яті вона чула гімни, які славили їх подвиги, і трепетним серцем слухала розповід

ді
про їх свят
е

життя і страждання. Їй самій захотілося бути такою ж, як ці святі мученики, так само любити Христа і так само віддати за Нього життя.

Часто, ще будучи маленькою дівчинкою, св
ята

Тетяна, прокинувшись серед ночі, піднімала руки і приносила Богові свої дитячі молитви:

—
Я хочу бути святою,
—
шепотіла вона.

—
Навчи мене, Господи, не любити нічого і нікого так міцно, як Тебе! Навчи мене, Господи, робити тільки те, що Тобі завгодно; зроби мене Твоєю служителькою!

Коли свята Тетяна виросла, ця її мрія здійснилася. За свою благочестиве життя, за свою відданість Богові і постійну готовність щось зробити для інших вона була п осв

ячена в диякон

і

си. В її обов'язки входило навчати віри огл

а

шених жінок і дівчат, готувати їх до святого

Х

рещення, прислужувати при здійсненні цього таїнства, дбати про бідних, про хворих і сиріт.

У цей час знову спалахнуло в Римі гоніння на християн.

Наказано

було, щоб всі громадяни принесли жертви богам, і хапали всіх, хто відмовлявся виконати це веління. Серед схоплених виявилася і св

ята

Тетяна.

– Принеси жертву Аполлону! – Сказали їй. Замість цього свята Тетяна стала молитися Христу. І раптом земля за

труси

лася, статуя Аполлона впала і розбилася на дрібні шматки, стіни храму затремтіли, і почулися зойки.

– Це стогнуть духи зла і брехні, – сказали про себе християни, – відчують вони, що приходить кінець їх обманів. Тим часом св

яту

Тетяну

відвели

на місце тортур. Там її стали бити по обличчю і терзати залізними крюками. Мужньо переносячи страждання, свята діва молилась за своїх мучителів і просила Господа відкрити їм душевні очі і навчити істині. Молитва її була почута: небесне світло осяяло їх, і вони побачили чотирьох ангелів, що оточували святу. Тоді вони впали до ніг святої Тетяни і стали благати її:

–

Прости нас, служителька істинного Бога! Прости нас, бо не з нашої волі ми терзали тебе. Розлючені судді наказали негайно ж схопити цих воїнів і погубити їх. Новонавернені мученики голосно славили Христа і після коротк

их

, але жорсток

их

мук всі вони, були усічені мечем і відійшли до Господа, прийнявши хрещення у власній крові.

На другий день сам правитель Риму Ульпіан взявся судити святу Тетяну. Коли її привели з темниці, всі були вражені тим, що на ній не було видно навіть і сліду від вчорашніх мук. Обличчя її було спокійн

е
і радісн
е
. Ульпіан став переконувати св
яту
діву принести жертву богам, але вона відмовилася. Тоді він наказав оголити її та гострими бритвами різати їй тіло. Як знамення її чистоти, з ран разом з кров'ю потекло
молоко, і повітря наповнився пахощами, подібним до пахощів св
ято мира
, бо Тетяна, подібно св
ятому
мир
у була
наповнена
Св
ятим
Духа.

Потім її розтягнули на землі і довгий час били жезлами так, що самі мучителі швидко втрачали сили і часто змінювалися. Вона ж залишалася непохитною, так як ангели Божі, невидимо стояли біля неї, підбадьорювали її і відводили від неї удари на тих, хто намагався заподіяти їй страждання.

Нарешті, дев'ять катів впали мертвими, а інші, ледь живі, залишилися лежати на землі нерухомо.

Свята ж, вставши, викрила у брехні самого суддю і його служителів, кажучи, що боги їх

—
бездушні ідоли, вона ж служить єдин
ому
істинному
Богові,
Який
творить чудеса.

Так як вже наближався вечір, то Святу відправили назад до в'язниці. Там вона провела ніч, молячись Господу і оспівуючи Йому хвалу. Небесне світло осявало її, і ангели Божі дякували Господеві разом з нею. Вранці її знову привели на суд і знову всі були вражені її прекрасним виглядом. В цей день свята розтрощила своєю молитвою храм богині Діани і знову зазнала за це страшн

их
мук. На інший ранок св
яту

Тетяну привели в цирк і випустили на неї атласського лева. Арена Колізею, як і арени багатьох інших римських цирків, була вже рясно напоена мученицькою кров'ю. Постійно відбувалися там криваві видовища: безтрепетних християнських мучеників віддавали на

розтерзаня звірам. Але тепер на цю ж арену була кинута дочка одного з найзнатніших і поважаних римлян. Це ще більше викликало загальн у цікавість.

Однак, на подив усім, випущений з клітки лев не розірвав Святу. Замість цього він припав до неї і покійно лизав їй ноги. Натовп, подумавши, ніби це був якийсь ручний або слабосилий лев, зажада

в , щоб його прибрали з арени. Деякі глядачі, очолювані одним знатним сановником, кинулися виконувати побажання натовпу. Але лев, кинувшись на сановника, тут же розірвав його. Після того святу Тетяну забрали з арени і знов піддали мукам; нарешті, її кинули у вогонь. Але вогонь не торкнувся не тільки її святого тіла, але навіть і розкішного волосся, якими, як плащем, свята мучениця прикривала свою наготу під час мук. Язичники прийшли тоді до висновку, що чудеса ці здійснюються тільки силою волосся Тетяни. Її обстригли і закрили в храм Зевса.

Коли на третій день в храм прийшли жерці, вони побачили, що ідол Зевса лежить розбитий на дрібні шматочки, а свята перебуває в радості, молячись Богу. Тоді Ульпіан виголосив смертний вирок, і свята Тетяна була обезголовлена. Разом з нею був страчений і її батько, який оголосив себе християнином. Бачачи страждання своєї дочки, він не побажав залишатися таємним християнином і вирішив постраждати разом з нею. Сталося все це в 225 році.

«Хто відлучить нас від любові Божої: скорбота чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? »(Рим. 8:35). Ці слова святого апостола Павел буквально справдилися в житті св. Тетяни: ніщо не змогло похитнути її віри в Господа Ісуса Христа, Якому вона віддала своє молоде життя